

da kuida karro, määr, mut, messi lind, sip-
 pelgas mitte otse Maddise päwal omma
 talvisest uimusest ärka: nenda ei muudki
 ellajad mitte, mis talveks Ma sisse, juurte
 alla ja pu koorte wahhele poewad, waid
 ikka seddamõda, kuida Jummal, kas warra
 woi hilja, külmale otsa teeb ja soja annab.
 Karro, kui pitkalt sulla on, talworterist
 wäljatulleb, ja külmaga jälle senna taggasi
 lähhab omma käppad immema. Mut ka
 talwelgi sullaga aiab mulda üles, külmaga
 jääb jälle rahhule; messilased liinopu sees
 sullaga hakkawad healt teggema ja liikuma.
 Gesamma luggu on siis ka maddudega ja
 massakattega, et sojema ilmaga ärkawad,
 külmaga jälle ärrauimurwad. Ning kes siis
 neid ussa ja muid lomokessi Ma mulla sisse
 teab ehk ial näinud, kas ja millal seal hak-
 kawad liikuma? Ehk mis us ehk seast sest
 teab, et Maddise päwal olled noolumud, et
 sind sellepärast lähhab noolama? Kuida
 sooluminne ja jahwatamine, kuida kuddu-
 minne, kedraminne ja pu weddaminne ussa

woitwad siggitada, ehk kuida se, et need tööd
 sel päwal teggematta jäwad, woib neid teelda
 sigginast ja sulle kahjo teggemast? Eks neil
 olle omma lodud sigginemisse seadus ja kord?
 Mis siis Maddise tulel on teggemast linnade-
 ga, odrade ja nisudega, mis wast monni ku
 pärrast sedda külwataks? Jõsand aitko isse,
 et keik innimesed sellegi polest ikka rohkemaks
 saaksid moistmises ja keiges tundmises, ja
 woiksid läbbikatsuda, mis ühte ei sünni!

Olleme jo tunnamuises tähtramatus

Wastla: ja tuhkapäwast

selletanud, kui paasto aias õppetamine. Ab-
 baus needki päwad wõtnud mitme tuhja
 arwamise ja kombega teotada. Gest sago
 siis weel monni sanna rägitud.

Jubba Romarahwas enne Kristust pid-
 dasid paasto kuu sees äbbajummalatte auuks
 ühhed sured lustipühhad, liasõmisse, jomis-
 se ja keigesugguse wallatusse ja roppo tõga.
 Kus paggana rahwast enne olli ellanud,
 seal nende wannad kombes mitte ristiusso-